

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11610/2024
28.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Весне Мاستиловић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Услуга“ Оџаци, кога заступају пуномоћници Бранибор Јовичић и Петар Мијановић, адвокати из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 20/24 од 21.03.2024. године, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 20/24 од 21.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 20/24 од 21.03.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 20/24 од 21.03.2024. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог и преиначена пресуда Основног суда у Сомбору П 2931/21 од 25.10.2023. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да јој исплати износ од 1.891,00 динара са законском затезном каматом од 07.07.2021. године до исплате, те је обавезана тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 9.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 21.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиле, захтевајући накнаду трошкова поводом његовог састава.

Према одредби члана 404. ст. 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23 – др.закон, у даљем тексту ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиљи на име трошкова одржавања водомера у периоду од јула 2018. године до децембра 2020. године. Побијаном другостепеном одлуком одбијен је као неоснован тужбени захтев, с обзиром на то да је у спорном периоду постојао правни основ по коме је тужени вршио наплату предметне накнаде, садржан у члану 56. став 1. тада важеће Одлуке о комуналним делатностима Општине Оџаци („Службени лист Општине Оџаци“ бр.16/12...8/16), која није проглашена неуставном или незаконитом, а престала је да важи 09.12.2020.године ступањем на снагу Одлуке о снабдевању водом за пиће од 01.12.2020. године („Службени лист Општине Оџаци“ бр. 25/20).

Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиле не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а побијана другостепена одлука заснована је на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија тужиле није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 07.07.2021. године и у њој је означена вредност предмета спора од 4.000,00 динара. У току поступка тужилац је снизио тужбени захтев на износ од 1.891,00 динара и поступак је вођен по правилима парнице у спору мале вредности.

Како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, примењује се одредба члана 479. став 6. ЗПП о споровима мале вредности, којом је прописано да против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, због чега се у тој врсти спора дозвољеност ревизије не цени према одредбама члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, то ревизија тужиоца није дозвољена без обзира на преиначујућу одлуку другостепеног суда.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова поводом састава одговора на ревизију с обзиром да ови трошкови нису били нужни за вођење парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**